

Arrest

nr. 126 704 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 9 september 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan betrokkene werd op 05.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 18.02.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat hij gedurende twee jaar in België verblijft, het centrum van zijn belangen hier ligt, geïntegreerd zou zijn, hier familie en vrienden zou hebben, Frans zou spreken, hij vuil werken en verwijst naar de wet van 22.12.1999) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

1.3. Op 11 juli 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 9 september 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum

12° hij voorwerp is van een inreisverbod: betrokkene maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar dd 05.02.2013, hem betekend op 18.02.2013.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 18.02.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Of er nog sprake is van een actueel belang is een aangelegenheid die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

De beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vermeldt: *“Aan betrokkene werd op 05.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 18.02.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden.”* Dat verzoeker onder een definitief inreisverbod staat dat noch opgeheven noch ingetrokken werd, vindt steun in het administratief dossier. Het wordt door verzoeker ook niet ontkend ter terechtzitting.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is erop gericht een verblijf in het Rijk te verkrijgen op grond van buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag om verblijfsmachtiging in België wordt ingediend. Verzoeker die onderhevig is aan een inreisverbod kan het Rijk echter niet binnenkomen en er a fortiori niet verblijven. Hij kan derhalve niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het verstreken, ingetrokken of opgeheven is, wat in casu niet het geval is.

Ook ontbeert verzoeker een belang bij zijn beroep tegen de tweede bestreden beslissing. De nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker immers geen voordeel opleveren. Gelet op het gegeven dat hij onderhevig is aan een inreisverbod mag verzoeker immers het Rijk niet binnenkomen en er a fortiori niet verblijven waardoor verwerende partij niet anders kan dan verzoeker op basis van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Het voeren van een bloot betoog in het verzoekschrift inzake een schending van artikel 3 EVRM kan hieraan geen afbreuk doen.

Ter terechtzitting daaromtrent bevestigd stelt verzoekende partij niet meer dan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Een verzoekende partij die echter haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

Het beroep is derhalve onontvankelijk

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA